

inime nă simtă nîcă odată totă intrebuință felă; astă-felă,
 cândă înima noastră prea plină se revărsă fără voia
 noastră, glasulă nostră, avândă trebuiu să pesemne se
 îndrepentează mai că seamă la singurătate, și 'nă aleze
 devenită confidință laculă, steaoa, rîulă, porculă, cari,
 nă nămai că nă pot să pesemne, dar încă nă potă nîcă
 să o auză!... Că toate acestea, acea singurătate a ca-
 merei tellie mi se părea pestriște: nimică nă mă vor-
 bă despre *dansa*; nîcă sănă din căte se copindea
 întreinsă nă o văzusse, attinsesse, săd cunoscăsse...
 Ceea ce așă fi dopită, apă fi fostă a mă skafanda în
 aerulă pe care 'lă pesemnasse ea, în pălberea pe care
 o pedikasse păși ești, în știera pe care o lăminasse
 că infițășarea ești! Ox! ce fericipe apă fi fostă pentru
 mine a mărturie în treacătulă ești, că să fără o rază
 din ochi ești, o săflare din pesemnărea ești, sănă atomă din
 vărtejulă care o urmează minciindă... Nă păță re-
 tinea mai multă timpă încisă; îmă eșia sămătălușă! că
 o iașință, aveamă și eș păvoie de soarele meș. Eșii
 mă măglăi în mizloculă drăguțulă; nă intiamă să mă fe-
 pescă nîcă de căi nîcă de care; atătă de dăsă eramă
 că mintea, în cătă mă lăviamă de toată treckătorie; cei
 mai băni amici ai mei, nă mai cunoscăteamă, și cândă
 s'romoțulă glasulă loră, care mă trimitea căte o sa-
 lătare fericiță, mă făcea să treziră, mă sătamă la eș
 că sănă ochi atonă; și mă drăgămată iște drăguțulă, că cămă
 apă fi fostă nimică săpătă să năște săpătători. În centrul
 din drăguț, măglăi afară din Kopinta. La trei săptă de
 păși, în marțiineă mării, văză, neprădătă intre pomii,
 și apătindă-se d'assapra zidulă care'l împresură, a-